

Нашите автори

Шербо Растодер е редовен професор във Философския факултет и Факултета за политически науки на Университета на Черна Гора. Роден през 1956 г. Завършва Философския факултет на Белградския университет, където защитава магистърска, а след това и докторска теза. Редактор на сп. „Алманах“ и член на редакцията на сп. „Исторически записи“ и „Матица“. Сфера на интереси: история на Черна Гора и Югославия през XIX и XX в. и теоретико-методологически проблеми на историческата наука. Член е на председателството на Дружеството на историците на Черна Гора, член на Съвета за научно-изследователска дейност на Черна Гора, член на изследователския тим към проекта на ООН „Dissolution of Yugoslavia“, секция „Independence & the Fate of Minorities“. Автор на множество научни изследвания, сред които: „Политическите борби в Черна Гора 1918–1929 г.“ (1996), „Политическите партии в Черна Гора 1918–1929 г.“ (2000), „Янусовото лице на историята“ (2000), „Черна Гора в изгнание 1918–1925 г.“ (2004), „История на Черна Гора от най-старо време до 2003 г.“ (2006 в съавторство).

Алфред Мойсиу е роден на 01.12.1929 г. в Шкодер, Албания. По образование е военен инженер. В периода 1946–1948 г. изучава военно инженерство в Санкт Петербург; между 1952 г. и 1958 г. продължава образованието си в Москва, където завършва Академията по военно инженерство със златен медал. Алфред Мойсиу има докторска степен по военни науки. Завършил е курс за висши военни във Военния колеж на НАТО в Рим. В периода 1943–1945 г. участва в антифашистката съпротива за освобождението на Албания. След 1948 г. заема различни постове в Албанските въоръжени сили и в Министерството на отбраната, а през 1981 г. става заместник-министър на отбраната, като остава на този пост до края на 1982 г. През 1992 г. става министър на отбраната в служебния кабинет, заместил администрацията на Рамиз Алия. През 1994 г. става заместник-министър на отбраната и остава на този пост до 1997 г., когато граждански протести и масови безредици свалят от власт администрацията на Сали Бериша. В периода от 1994 г. до избора му за президент Мойсиу председателства Албанската атлантическа асоциация. През 2002 г. е избран за президент на Албания в резултат на историческо споразумение между управляващия социалистически лидер Фатос Нано и Бериша. Сред основните си цели изтъква постигането на траен мир на Балканите и членството на Албания в НАТО. Награден е с множество награди и отличия.

сред които: Медал за военни заслуги; Ордена на червената звезда; Ордена Скандербег; II-ра степен; Ордена на Св. Майкъл и Св. Джордж, връчени му от Нейно Величество кралица Елизабет II.

Хашим Тачи следва история в Прищинския университет и междуетнически отношения в Швейцария. Включва се в дейността на АОК и е начело на неговия Политически комитет. Отговаря за международните контакти на АОК. След 1999 г. е министър на вътрешните работи в правителството на Буяр Букоши, а за кратък период е и премиер на временното правителство на Косово. Създава Демократическата партия на Косово. Международните представители отчитат важната му роля за сигурността и стабилността в областта и преговорите за бъдещия статут на Косово. След победата на неговата партия на парламентарните избори през ноември 2007 г. е най-вероятният премиер на Косово.

Асен Янчев е завършил право през 1991 г. в гр. Волгоград със специалност експерт-криминалист. До момента е служител на полицията в ОДП гр. Кюстендил, РПУ гр. Рила. През 2006 г. се дипломира като магистър по международни отношения в ЮЗУ „Неофит Рилски“ гр. Благоевград. Като служител в полицията е участвал в 4 мироопазващи мисии на ООН: в Ангола (1997–1998 г.), в Босна и Херцеговина (1999–2002 г.) и в Косово (2004–2006 г.). Темата на докторската дисертация, която подготвя, е насочена към проблемите на Косово. От началото на 2007 г. е сътрудник на Дипломатическия институт на граждански договор. Владее свободно английски, руски и сръбски език.

Проф. д-р Еньо Савов е преподавател по международно публично право и право на Европейския съюз в Пловдивския университет „Паисий Хилендарски“ и в ЮЗУ „Неофит Рилски“, както и по Теория и практика на международните преговори в УНСС. Бил е посланик в Индия, постоянен представител на България към службите на ООН във Виена и заместник-министър на външните работи.

Йоанис Стрибис е завършил Юридическия факултет на Университета в гр. Атина, Гърция. Адвокат в Атинската адвокатска колегия от 1991 г. През 2001 г. защитава докторска дисертация в Университета Пантеон – Сорбона (Париж I). Преди да започне работа към Международния център за черноморски изследвания, е работил като юридически съветник в Постоянния международен секретариат на ОЧИС в Истанбул, Турция. Участва в редица международни конференции по въпроси, свързани с Пакта за стабилност в Югоизточна Европа и сътрудничеството между държавите от черноморския регион. Лектор в Тракийския университет „Демокрит“.

Къдринка Къринова завършва Факултета по журналистика на СУ „Св. Климент Охридски“, където през 1981 г. се дипломира като магистър. Кариерата си започва като репортер във вестник „Поглед“ през 1981 г. От 1982 до 2004 г.

е редактор в отделите „Международна информация“ на вестниците „Народна младеж“, „Диалог“, „24 часа“, „Сега“. През 2004–2005 г. е дипломатически кореспондент на в. „Монитор“; а от декември 2005 г. – заместник-главен редактор на сп. „Тема“. Отразява посещенията на президента Петър Стоянов в Белгия и визитите на президента Георги Първанов в Русия, Бразилия, Чили, Чехия, Германия. Пътува в журналистически командировки в Куба, Никарагуа, СССР, Унгария, Чехия, Италия, Полша, Норвегия, Испания, Виетнам, Франция. Публикува интервюта с испанския премиер Фелипе Гонсалес и с никарагуанския външен министър Мигел д’Еското. Печели две първи и една втора награда в конкурси на Посолството на Полша в България за най-добра публикация на полска тема (през 2002, 2003 и 2006 г.); първа награда на Посолството на Куба за есе и стихове, посветени на Че Гевара; конкурс за пасторален разказ на британското издателство SREV PRESS (разказът е включен в изданието във Великобритания сборник „Pastoral Pastimes“). Автор е на романа „Романи в глобално кърваво“ и на книгата „Под небето на Матагальпа“ (посветена на Никарагуа). Председател е на Сдружението на испаноговорещите журналисти в България.

Нестор Едгардо Станканели е завършил Политическа икономика в Университета на Буенос Айрес. Директор е на Центъра за международна икономика към Министерство на външните работи и търговия на Аржентина. Работил е като посланик в Австралия и Фиджи, завеждащ дирекция „Външна търговия“ към Министерството на икономиката; Преговарящ за Аржентина в Уругвайския кръг на ГАТТ. Преподавател по икономика в Националния университет на Австралия, Университета на Буенос Айрес, Университета по бизнес и социални науки (Буенос Айрес), Университета на Сан Марко (Перу), Бизнес университет – Аржентина. Член на Аржентинския съвет по международни отношения. Автор на серия публикации в областта на международната търговия, селското стопанство, световната икономика и икономическата интеграция на Латинска Америка. Доктор хонорис кауза по право на Националния университет на Австралия. Носител на Орден дел Сол на Република Перу, Орден за заслуги на Република Италия.

Лурдес Аранда Бесаури притежава бакалавърска диплома по Международни отношения от *El Colegio del Mexico* и е преминала следдипломно обучение по история и външна политика в *Institute Universitaire de Hautes Etudes Internationales* в Женева. Тя е дипломат от кариерата от 1984 и посланик от май 2002 г. Посланик Аранда е заемала различни постове в Министерството на външните работи. Работила е като началник отдел в управление „Многостранни икономически отношения“ и като заместник-директор в управление „Северна Америка. Американски въпроси“. Била е и съветник към управление „Административна и бюджетна координация“, управление „Въпроси на околната среда и природните ресурси“ и управление „Човешки права и проблеми с наркотиците“. От 1995 до 2001 г. г-жа Аранда работи като заместник-постоянен представител в мексиканската мисия към Организацията на американските държави във Вашингтон. По-късно е на

значена за генерален директор по глобалните въпроси, отговаряща за координирането на мексиканската международна политика в областта на равнопоставеността на жените, човешките права на местното население, околната среда и природните ресурси, устойчивото развитие, борбата с наркотиците, борбата срещу корупцията и предотвратяването на престъпността. От септември до декември 2003 г. е генерален директор на Института „Матиас Ромеро“ към Министерството на външните работи (Дипломатическата академия). Посланик Лурдес Аранда е назначена за заместник-министър на външните работи на 15 декември 2003 година.

Акад. Николай Тодоров (21.06.1921–27.08.2003) завършва Класическа гимназия в родния си град Варна през 1941 г., след което следва медицина (1941–1947). Ориентиран към левичарски идеи, в младежките си години се включва в антифашисткото движение, заради което попада в затвора с дългогодишна присъда. След това завършва история в Софийския университет „Климент Охридски“ и се отдава на научна дейност. Работи в системата на БАН. Основател е на Института по балканистика и Института за външни работи, които оглавява като директор. Постоянен представител на България в ЮНЕСКО и посланик в Атина. Заместник-председател на БАН, ръководител на издателската ѝ дейност. След промените от 1989 г. е избран за председател на VII ВНС. По-късно се оттегля. Утвърждава се като международно известен учен с изследвания на историята на балканските народи, както и в областта на живота, икономиката и културата в големите градски центрове на Балканите през XV и XIX в. Един от първите инициатори на съвместните изследвания на учени от балканските и други европейски държави, посветени на историческото развитие и актуалното състояние на народите от Югоизточна Европа, в резултат на което се стига до провеждането на периодични конгреси по балканистика. Създател на координационно тяло СИБАЛ (Международен център за балканска документация и архивистика).